

Ὁ παπᾶ Δημήτρης ἐξῆλθε τῆς αὐλῆς τοῦ ναοῦ καὶ βυθιζόμενος εἰς τὸν πηλὸν τῆς ὁδοῦ, πολλακίς μέχρι ἀστραγάλων, ἔφθασε πρό τινος οἰκίσκου, οὐτινος ἔκρουσε τὴν θύραν.

Ἐκ τοῦ παραθύρου προέκυψε κεφαλὴ μεσήλικος ἀνδρός.

— Τί τρέχει, παπᾶ μου, αὐτὴν τὴν ὥραν; ἠρώτησεν ὁ χωρικός.

— Σήκω γρήγορα νὰ σελλώσης δυὸ καλὰ ἄλογα καὶ ἴντισου καλὰ νὰ ἔλθης μαζί μου. Γρήγορα μὴν ἀργῆς! Ἔλα, ἀνοιξέ μου, εἶπε μὲ ἐπιτακτικὸν ὕφος ὁ ἱερεὺς. . . .

Μετὰ δέκα λεπτὰ οἱ δύο ἵπποι ἦσαν ἐπισεσαγμένοι καὶ ὁ ἱερεὺς μετὰ τοῦ ἀγωγιάτου ἰπεύσαντες ἐκάλασαν μακρὰν τοῦ χωρίου.

— Ποῖο δρόμο θὰ τραβήξουμε, δέσποτά μου; εἶπε προελάσας ὁ ἀγωγιάτης.

— Ἰσα ἔς τὸ τσεφλίκι τοῦ κυρ Θάνου! Δρόμο!

Ἦτο ἡ τετάρτη καὶ ἡμίσεια πρωινῆ ὥρα ὅταν τὸ σήμαντρον τοῦ ναοῦ ἀντήχει χαρμωδῶς. Οἱ χωρικοὶ ἔσπευδον μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των εἰς τὸν ναὸν ὅστις ἐξῆστραπτεν ἐκ τῶν φώτων. Ὁ παπᾶ Δημήτρης φορῶν τὰ καλλίτερα ἄμφιά του ἠκτινοβόλει ἐξ εὐχαριστήσεως. . . . .

Ἐν Ἀθήναις, 1895.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
ΕΙΣ ΦΘΟΝΕΡΟΝ

Φαρμακερὸ τὸν δάγκασε
Φεῖδι· καὶ χθὲς μαθαίνω
πῶς πέθανε ... ποιὸς ἀπ' τοὺς δυῶ;
— Τὸ φεῖδι τὸ καυμένο!